

Dirigents, delinqüents?

Opinions de l'associació contra l'**exclusió jurídica** Edip Rei. S'accepten voluntaris per a repartir-la, especialment als polítics, aquí o a Madrid. Edip Rei, ap. de corr. 99064/ 08080 Bcn. <http://antigona.org>. EdipRei@suport.org, tel. 931 636 626.

Sense ànim d'ofendre:

Fins i tot el **millor dels homes**, el **més intel·ligent**, el **més agut polític** pot ser un espantós delinqüent i un fatal assassí? Fins el punt de posar en perill de desaparició el poble i la cultura, la nació mateixa **que se li ha confiat**?

Pot ser que això sigui **evident**, però que **no ho vegi**? Pot ser que no doni importància als seus delictes o crims, a la seva traïció a la nació o que, **fins i tot, ho consideri un mèrit**?

Aquesta és una de les raons per les quals la nostra associació contra l'**exclusió jurídica** (que és **única** en aquesta lluita) s'anomena **Edip Rei**: **Edip** era un gran criminal, un espantós assassí, i **no ho veia**, malgrat ser el millor dels homes, el més intel·ligent, el més estimat, el salvador de la seva pàtria.

Prenent com exemple un dirigent en la mateixa situació que els actuals, **volem posar en evidència la nostra disposició a favor de tots aquells que, com Edip, posin el seu deure i el seu amor pels ciutadans i la Nació de la que són responsables per davant dels seus interessos personals, especialment el de continuar ignorant la seva pròpia realitat.**

(Val a dir, però, que aquesta bona disposició es tinguda per **ingènua i ridícula** fins i tot per algun soci d'Edip Rei, argumentant que és impossible que els polítics no sàpiguen el que fan, **que és inútil dir-los res**. Però l'Associació es manté fidel a la més mínima possibilitat de trobar un polític honest que no vulgui ignorar les seves responsabilitats ni l'abast dels seus actes i omissions). Aquestes opinions són de la totalitat o de part dels socis d'Edip Rei.

Delinqüents de bona fe?

Abans de continuar, fixem idees: poden haver-hi delinqüents "de bona fe"?

Observem que la valoració d'un acte és relativa. Podem dubtar de la "bona fe" d'un terrorista suïcida? És força evident que, normalment, no. Fins i tot tenen seguidors entusiastes. Quan queien les Torres Bessones, els nens palestins ballaven de contents, **ho vam veure per la tele**.

Per a ells, els terroristes són herois. Però, **segons la llei, són assassins. Herois o assassins**, tot depèn del nostre criteri. Segons el criteri de la passió, alimentat pel **tendenció discurs ambiental**, pels **interessos instintius i electorals**, els nostres dirigents són herois o, si més no, **són "políticament correctes"**.

El criteri de la Llei i de la Ciència:

Però si fem ús del criteri de la **Llei**, dels **Drets Fonamentals**, dels **Drets Humans** i de la **Ciència**, poden ser insuportables delinqüents? I fatals assassins, **traïdors** al seu poble i a la missió que tenen confiada? Aquest criteri **racional és el d'Edip Rei**.

Exemples històrics:

Però, és possible que els nostres dirigents violin els Drets Fonamentals sense ser clarament denunciats? És possible que ni ells mateixos en siguin conscients? És que no hi ha entre ells qui conegui les lleis? No tenen advocats?

No hi ha pitjor cec que qui no hi vol veure, diu la saviesa popular. I amb raó i evidència històrica. Per exemple, la *Declaració de la Independència* dels Estats Units diu clarament que **"tot home té dret inalienable a la llibertat..."**, però aquells **"pares de la Pàtria"** que redactaren tan idealistes paraules **tenien centenars d'esclaus...**

Si uns dirigents encara ara tan glorificats pels que es consideren exemple vivent de la llibertat i de la democràcia queien en aquestes contradiccions i **en unes violacions tan clares dels seus principis fonamentals, què no faran els nostres dirigents ara?** Si encara en el poder ja tenen fama de corruptes, quins principis no violaran?

Hem de tenir en compte que, abans de la independència, l'esclavatge era força informal: hi havia negres lliures i negres propietaris d'esclaus. I els amos podien alliberar-los, per testament o en vida. Però, una vegada independent aquest país **"paradigma de la democràcia i de la llibertat"**, els seus dirigents van anar **aprovant lleis cada cop més restrictives en defensa de l'esclavatge i en contra de la llibertat**. I aquests drets dels antics amos a favor dels esclaus van ser anul·lats. També van prohibir que els amos els ensenyessin a llegir i escriure, per tal d'impedir que els negres poguessin llegir la propaganda antiesclavista, deien. No podia haver negres lliures, ni passejar amb un negre pel carrer (causava **"indignació"** popular), finalment, es va prohibir que poguessin fer reclamacions als tribunals...

Igualment, ara causa també "indignació" que els nostres nens coneguin els perjurats drets fonamentals, que un professor els esmenti!!!

L'orgull dels violadors dels drets:

Una altra paradoxa d'aquesta **violació de l'explícitament reconegut dret a la llibertat** va ser el fet que tenir esclaus no era únicament un medi d'enriquiment profitós, però vergonyós, sinó que era un **signe de prestigi per si mateix**. Així, a més d'aprovar-se les **lleis inconstitucionals** que impedièn als amos alliberar o instruir els esclaus, l'esclavatge es va estendre cada cop per més estats, i els estats no esclavistes cada cop eren més forçats a col·laborar, **per llei (!!!)** a la protecció de l'esclavatge. Per exemple, en la captura dels esclaus fugitius. Tot fins que va esclatar la guerra civil.

I és que una moda o **un fort interès social** tenen molta força i poden anul·lar la coherència i els valors de tota una societat.

Petit exemple actual

Igual passa entre nosaltres. Recentment, alguns jutges han protestat per la **Llei contra la violència domèstica**. De fet, cap jutge, ni home ni dona, va voler cobrir voluntàriament les places especials. La causa de les protestes és que aquesta llei discrimina agressors i agredits **segons el sexe**. Aquesta discriminació **no era necessària per a l'eficàcia de la llei**. Si la seva finalitat és que l'home agressor sigui durament castigat, quin problema hi ha en què, de retruc, si és la dona l'agressora, també resulti igualment castigada? Aquest seria un efecte "col·lateral" de la llei que no seria gens injust i que, a més, **estaria d'acord amb la prohibició de discriminació per raó de sexe**.

Una altra sortida seria que la llei discriminés segons la força muscular de l'agressor respecte l'agredit. Però, no. Resulta que, a la nostra societat, **és un mèrit electoral violar els Drets Fonamentals en el sentit en el que ho fa aquesta llei i, per tant, va ser aprovada PER UNANIMITAT** (per aclamació, diríem sota el franquisme).

Clar, el lector pot pensar que aquesta violació dels Drets Fonamentals és menys greu que les del cas de l'esclavatge. És veritat, però les violacions més greus són les que **no surten als mitjans de comunicació**, les adreçades contra la població **més indefensa**, com són els nens en la seva formació. Hem esmentat aquest cas perquè ha sortit als mitjans de comunicació, **no perquè sigui especialment greu**¹. Que un home agressor sigui

més castigat que una dona agressora, encara que les agressions siguin iguals no té cap importància **en si**. És més: abans que la Constitució **prohibís la discriminació per raó de sexe**, ja la llei preveia un agreujant dels delictes d'agressió **per raó de sexe** (sic). Hem tornat al que ja havia abans, **però ara en contradicció amb un dret fonamental que és la prohibició de tota discriminació per raó de sexe**. Per aquesta raó, abans, els jutges, que eren tots homes (**les dones no podien ser-ho**), no protestaven.

Però també perquè aquesta discriminació està en consonància amb la **idea masculista** de que les dones són el **"sexe dèbil"** que necessita especial protecció. En realitat, hi ha molts més assassinats d'homes que de dones. Per tant, ser home és ser especialment candidat a ser víctima d'agressions. Ser agredit per ser home és molt més corrent que ser-ho per ser dona. Agredir una dona ha estat sempre més mal vist, **no és cosa nova**. Però aquesta realitat s'ignora.

Les violacions dels dirigents són sempre greus:

Quan els dirigents violen els drets, especialment els **Drets Fonamentals**, les conseqüències sempre són greus. Per un costat, aquestes violacions abasten el conjunt de la població, que resta indefensa. Però, encara que el mal a les víctimes directes no sigui gaire gran (com en el cas anterior), hi ha **víctimes indirectes**, innocents, que pateixen més. Per exemple, sempre que els dirigents fan una llei contrària als Drets Fonamentals, els jutges es veuen **obligats a traïr** el seu compromís de respectar-los. Es veuen sotmesos a un dilema esquizofrènic. Facin el que facin, no poden ser justos, ni racionals, ni fer bé la seva feina. **Els és impossible ser honestos. Els dirigents fomenten la corrupció**.

És com si els amos d'un banc obliguessin els empleats a estafar els clients que menys poden vigilar els comptes prenent-los diners. Fossin grans o petites les quantitats, què passaria si algun empleat **preferís ser honest**? Els nostres dirigents, sembla, **no preveuen que hi hagi cap jutge ni funcionari, ni ningú, que vulgui ser honest**.

Amb raó, Montesquieu diu, amb certa ironia semàntica, que **"la corrupció de cada govern comença gairebé sempre per la dels principis"**.

És pervers obligar a violar els principis a tots els responsables de fer-los respectar!

¹ Però la mentida consentida en qüestió de dret és sempre greu. Una mentida pot enviar arbitràriament un ciutadà a la presó.

La llibertat de ser honest:

El president **Franklin Delano Roosevelt**² va dir que **la llibertat és la llibertat de poder ser honestos**. Aquesta és una llibertat que els nostres dirigents no contempen, tal vegada perquè aquells que no tenen interès en ser honestos no la necessiten. Ser honest, no hauria de ser un cas **d'objecció de consciència?** Aquesta llibertat és molt important perquè està relacionada amb una crua realitat: que **sense garantir la innocència, no és possible garantir la llibertat**.

Aquesta afirmació és evident, ja que si no som innocents, **tindrem coses per amagar** i, per tant, no serem partidaris que hi hagi llibertat per posar-les en evidència. **Si no es pot ser honest, ningú és innocent i, per tant, ningú és partidari de la llibertat, ja que tothom té coses per amagar**. Per tant, **ningú demana la restauració de la llibertat (excepte Edip Rei)**.

Un 3% de tots: robatori als joves:

Un cas en la línia de l'anterior, però més greu va ser el del **Servei Obligatori només per barons**, contrari també a la prohibició de la discriminació per raó de sexe, però, malgrat aquesta contradicció, vigent des de 1978 fins 2002. **24 anys de violació!!!**

Aquest cas és més greu perquè afectava **joves que no havien comès cap delictes** i els obligava a treballar **un any sense sou**. Un any, que representa aproximadament un **3% de la seva vida laboral (30 anys)**, estafada, com hem dit, pel fet de no ser tingut en compte el seu dret a no ser discriminats.

En aquest aspecte, és com un 3% del cas dels esclaus, obligats a treballar tota la vida sense sou.

Però hi ha causes més grans de gravetat: aquesta estafa afectava quasi tots els joves, **molts milions en 24 anys** i implicava no només la complicitat (voluntària o forçada) de dirigents i jutges, sinó també de professors³, pedagogs,

² El que va afrontar la crisi del 29 i que va portar els Estats Units a la guerra contra Hitler (en contra de l'opinió dominant del país, al qual Hitler havia posat com a model, però Roosevelt era antinazi).

³ Un soci d'Edip Rei professor acostumava a dir (a principis dels 90) als claudres i al Consell Escolar que **no podem ser educadors mentre siguem encobridors i còmplices dels delinqüents que ens governen**. Però la resposta era que no es podia fer res. Entre els ciutadans i els nostres dirigents hi ha una cadena d'irresponsables que, a l'hora de la veritat, pensen que els delinqüents que ens governen **no tenen correc-**

psicopedagogs, informadors, i tots aquells implicats en l'educació que tenien una certa formació i informació.

Implicava el sabotatge al seu dret de ser educats en el respecte als drets i llibertats fonamentals.

Societat política o banda de lladres:

Ja un antic filòsof va destacar **la llei com una diferència entre una societat política i una banda de lladres**. Aquest cas d'estafa d'un any de treball forçat, però **no retribuït** als joves posa en evidència el comportament de l'Administració i dels nostres dirigents com una **banda de lladres**, legislant en contra dels Drets Fonamentals **per tal d'apropiar-se** d'un any de treball sense sou dels joves, impeding que les víctimes d'aquesta estafa fossin informades.

En aquest cas d'importància mitjana, **TOTS ELS ADVOCATS** consultats els anys 1991 i 1992 van estar d'acord en què es podia dur el cas als tribunals per incompliment de la prohibició de discriminació per raó de sexe en el Servei Obligatori⁴. Com veurem, el comportament dels advocats va ser **completament diferent** en els casos més greus de violació dels **Drets Fonamentals**.

Respecte als intel·lectuals, periodistes, partits i sindicats amb representació, la resposta va ser del tot oposada: **cap** d'ells va estar disposat a "destapar" el cas, per la por de **"ser mal interpretats"**.

Per què tanta por? Perquè quan uns dirigents violen les lleis actuen com una **banda de lladres**, en el sentit que cap membre s'atreveix a denunciar aquestes violacions per por a la reacció de tots els altres, perquè la denúncia seria un atac a la seva imatge, **posaria en evidència la banda sencera**. Per tant, és difícil denunciar des de dins. Tan sols uns herois com **Edip i Antígona** es van atrevir. En aquest sentit, l'associació Edip Rei confia més en els nostres dirigents que els nostres dirigents mateixos.

De moment, tal com va dir un psiquiatra que va tractar un nen afectat per aquesta estafa, el millor que li pot passar a qui ho denunciï és que, com en

ció, però, normalment, semblen creure el que diu la tele: que som un "estat de Dret". Un **"doble pensament"** a l'estil de **"1984"**, de Georges Orwell.

⁴ Malgrat la unanimitat en aquesta evidència, en tots aquests anys, mai hem trobat **cap** advocat que hagi defensat insubmisos i hagi esmentat aquest incompatibilitat amb la Constitució. Per què? Cal investigar allò que **no volem saber!!!**

el cas d'aquest nen, el tractin com a boig (veure <http://antigona.org/ca/indefensio.html>) .

La nostra societat política és com un vaixell pirata: els qui naveguen en ell no poden condemnar llurs actes de pirateria⁵.

L'instint: omplir tombes i presons:

Hem dit que els advocats van reaccionar molt diferent en els casos més greus de violacions dels Drets Fonamentals. En aquests casos, **cap** advocat va acceptar agafar-nos el cas. Ja el primer consultat va ser prou explícit: ***“L'apologia del delicté és delicté, i l'assassinat és delicté perseguible d'ofici. I aquest llibre porta registre oficial des de fa anys, no és clandestí. Cap jutge acceptaria la realitat i tots s'unirien en contra nostra, doncs no voldrien reconèixer que una cosa així se'ls ha escapat”***.

Després d'un pelegrinatge per despatxos, vam veure que ***“els qui tallen el bacallà”*** (sic) consideren que la promoció de l'assassinat encobert dels homes és una ***“idea política”*** i tenim ***“llibertat política”***, i que ajudar els narcotraficants per tal de matar no és assassinat, ja que el consum de droga és legal.

Però el primer consultat ens va dir: ***“Us han enganyat, ja que el genocidi és delicté perquè és assassinat de molts, i l'assassinat és delicté. I matar amb un producte legal és també assassinat. Si sabem que una aspirina matarà una persona i fem que la prengui per tal de matar-la, serà assassinat, per molt que l'aspirina sigui legal”***⁶.

(Podeu veure una referència cercant **SCUM** amb el Google)

Més endavant, a la vista dels fets, un advocat que es va prendre més interès pel cas i que va consultar altres advocats i fins i tot va fer una reunió amb presència d'un especialista en Dret Administratiu, ens va aconsellar fundar una associació, amb recomanació especial de no fer massa explícita la nostra intenció de defensar els

⁵ Efectivament: és molt probable que alguns dirigents (**molts tenen estudis de Dret**) hagin pensat en denunciar aquestes estafes gegantines **a les que sacrificuem fins i tot la formació dels nens a l'escola**. Que no s'hagin atrevit posa en evidència que no confien en rebre cap recolzament, pensen que els altres dirigents faran pinya contra ells i **no voldran deixar de robar i traïr Catalunya**.

⁶ A propòsit d'aquesta lamentable realitat, un professor-advocat va comentar que ell opinava que ***“el Govern és fora de llei, ja que no vol respectar la Constitució que ha jurat respectar i fer respectar”***.

Drets Fonamentals, doncs podria no ser admesa en el registre (!!!).

Posteriorment, ens va enviar un article del *Dominical de el Periódico* de l'1 de maig de 1994, on el comentarista es burlava del fet que a uns joves no se'ls admetés una associació contra la discriminació dels barons⁷.

Segons la **tendenciosa** propaganda oficial, sembla que les discriminacions per raó de sexe afecten únicament les dones. Però no cal ser un àliga per veure que **la carn de canó i de presidi ha estat sempre predominantment masculina**.

Fets que són lògics, ja que en la majoria de les espècies semblants a la nostra, **els mascles dominants miren d'eliminar o de marginar els altres mascles**, per així augmentar la proporció de femelles. La tendència a forçar o convidar els homes a anar a la guerra, a fer els treballs perillosos, a “ser valents”, encaixa amb aquest **instint de suprimir els competidors**. La tendència actual de no respectar els seus Drets Fonamentals és una forma **perversa d'utilitzar el poder polític per tal de perjudicar, marginar i destruir els competidors**.

Res es diu de la major mortalitat masculina prematura i els especialistes en joventut arriben a negar-la, tot dient que **les estadístiques oficials estan equivocades (!!!)**⁸. Si no ho estan i aquestes morts prematures tenen alguna relació amb la violació dels seus Drets Fonamentals, **no serà un cas d'assassinat encobert de molts?**⁹

Qui, entre els nostres dirigents, voldrà investigar les pròpies incoherències?

Edip Rei, ap. de corr. 99064 / 08080 Bcn
<http://antigona.org> EdipRei@suport.org

⁷ Violació flagrant dels Drets Fonamentals feta pública que no va provocar la reacció de ningú. Una prova més de connivència. I d'indefensió.

⁸ Per què no s'investiga, com ho va fer Edip?

⁹ La mortalitat entre els joves barons arriba a ser quasi **4 vegades la femenina**. Aquesta mortalitat va augmentar un **150%** en molts pocs anys i ara és la més gran d'Europa. Si la mortalitat prematura masculina fos com la femenina, a l'Estat hi haurien uns 1,2 milions més d'homes que de dones. Però aquesta sobremortalitat fa que n'hi hagi quasi 1 milió menys. Representa, **cada any**, més morts que **tota** la guerra del Viet Nam entre els nord-americans i **70 vegades** els morts d'ETA **en 40 anys!** I en alguns estats **supera amb escreix el volum del genocidi nazi!** En relació a la població penal, dels 12 000 presos que hi havia en temps de Franco, hem passat ja dels **60 000** i és possible que aviat Catalunya tingui **més presos que tot l'Estat en temps de Franco!** Els nostres dirigents tan sols construeixen presons. **No es qüestionen res? En què pensen?**